

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1638/2022
20.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Технограђа доо за производњу, промет и услуге Бачка Паланка, чији је пуномоћник Марко Остојић, адвокат у ..., против туженог Credit Agricole Banka Srbija ад Нови Сад, чији је пуномоћник Рајко Марић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 6.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 9187/21 од 24.05.2022. године, у седници одржаној 20. октобра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 9187/21 од 24.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 9187/21 од 24.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 10П 1113/2021 од 13.07.2021. године, у ставу првом изреке, утврђено је да су ништаве одредбе члана 2. Уговора о краткорочном динарском практик кредиту број ...-...-... закључен дана 25.12.2018. године између тужиоца, као корисника кредита и банке, као даваоца кредита, које гласе: „Корисник је сагласан и овлашћује банку да наплати од корисника накнаду за администрирање захтева у износу од 1.00% од вредности одобреног кредита, односно: 6.000,00 динара директно из износа одобреног кредита, путем задужења корисничког текућег рачуна код банке у моменту пуштања средстава у течај.“ У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неосновано стеченог исплати износ од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 04.01.2019. године па до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова парничног поступка укупан износ од 27.300,00 динара са законском затезном каматом почев од правноснажности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 11Пж 9187/21 од 24.05.2022. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке, која претходи уговору, садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови, које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу, као кориснику кредита, доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. У вези са таквим разлозима побијане пресуде ревидент указује да се разлози заснивају на чињеницама које међу странкама нису биле предмет спора, али таква указивања нису основ за изузетну дозвољеност ревизије. Ово стога, што таквим указивањем тужени иде за аргументовањем битне повреде одредаба парничног поступка, која се тиче примене одредаба из члана 2. и одредаба о доказивању, садржаних у Закону о парничном поступку, док се посебна ревизија може поднети због погрешне примене материјалног права, како је то прописано у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Стога, у конкретном случају нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити за разматрањем правног питања од општег интреса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 23.04.2021. године ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа. Вредност предмета спора је 6.000,00

динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 51,03 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби, не прелази исти износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић